

[Erling Dinesen.]

skulle derfor ikke være nødvendigt at gentage det her.

Videre siger hr. Asger Jensen, at socialdemokratiet og SF bøjede sig for VS vedrørende fristerne i forretningsordenen. Hr. Asger Jensen ved, at det ikke er rigtigt; han bygger det på nogle presseforlydender, der har været fremme, men ved, at det var vor gruppeformand, hr. J. O. Krag, som tog initiativet til partiformandsmøde, simpelt hen fordi begrundelsen for en hastbehandling af lovforslaget var bortfaldet. Det tog regeringen jo til efterretning.

Hr. Jens Peter Jensen (Sorø amt) sagde, at der ikke var tale om noget ensidigt indgreb, og fremhævede, at mange skibe var strejkeramt, og at eksporten var truet. Jeg vil herom kun sige: er den truet? Den er i alle tilfælde ikke truet af de strejkende; der er en trussel om, at eksporten kan komme i fare fra redernes side. Havde regeringen derfor ikke fastholdt lovforslaget og fulgt rederne, havde der formentlig allerede nu været forhandlinger i gang. Det er på grund af regeringens holdning, der kan være tale om en trussel mod eksporten, ikke som følge af de strejkendes holdning; derfor kan jeg ikke se rettere, end at der er tale om et ensidigt indgreb.

Hr. Erik Hansen (Ålborg amt) var også inde på spørgsmålet om mine udtalelser under radiotelegrafistkonflikten i 1965, hvor der ikke var givet dispensation for de samfundsvigtige områder. Det er rigtigt, at der er foretaget indgreb siden 1945, men ikke i situationer, der kan sammenlignes med den, vi står i i dag. Når hr. Erik Hansen (Ålborg amt), så påstår, at den tidligere arbejdsminister ikke foretog sig noget vedrørende hovedaftalen, vil jeg bare sige, at de problemer, man er ude for i øjeblikket, ikke på samme måde eksisterede på daværende tidspunkt; de skyldes nemlig en voldgiftskendelse, som er afgivet for mindre end et halvt år siden af dommere i arbejdsretten.

Og så til arbejdsministeren — og det kan i nogen grad være svar til statsministeren også. Vi fik jo en lang historisk redegørelse fra arbejdsministeren, og jeg skal ikke være for hård ved ham; jeg ved, at det er et svært job. Men jeg synes, det er tilfredsstillende at konstatere, at også arbejds-

ministeren nu er klar over udviklingen i sagen. Det var ikke det indtryk, vi fik under udvalgsforhandlingerne. Men det tager vi til efterretning.

I det følgende kommer jeg også ind på statsministerens bemærkninger. Lad mig lige nævne sammenhængen i sagen: i 1965 var der stillet et mæglingsforslag på dette område, som forligsinstitutionen længe havde arbejdet med, og som i nogen grad imødekom telegrafisternes krav. I overensstemmelse med tidligere praksis ønskede vi mæglingsforslaget ophøjet til lov for at undgå konflikt, men det modsatte de borgerlige partier — i alle tilfælde venstre og de radikale — sig. De forlangte, at der blev tvungen voldgift, og det skete på daværende tidspunkt.

Det er altså nu fastslået, at strejken ikke mere er samfundsvigtig. Der er også en anden ting, vi kan fastslå, nemlig at rederne har ikke varslet lockout; det ville også tage 3-4 måneder. Det, der er sket, er, at rederne har nægtet at godkende den begrænsning af konflikten, som de strejkende var gået ind for, til trods for at de havde gjort det for en bestemt periode, og til trods for at der er megen usikkerhed om, hvorvidt det overhovedet er lovligt for rederne at indtage det standpunkt. Det har man jo også måttet gøre opmærksom på i det responsum, som arbejdsministeren har afleveret. Det er ikke fastslået, at det er lovligt; det er alene truslen fra rederne om; at de ikke vil acceptere denne begrænsning af strejken, som er årsag til, at regeringen griber ind. Jeg vil spørge: kan man det? Jeg mener, det er tvivlsomt, og det mener arbejdsministeriet også; det har man gjort opmærksom på i notatet, hvor man siger følgende:

„Bedømmelsen kompliceres, fordi enkelte af arbejdsforholdene — 8 landbrugs-eksportbåde — faktisk videreføres ud over det tidspunkt, hvor opsigelserne efter de i henhold til mæglingsloven stedfundne udsendelser kunne træde i kraft. Derved opstår det spørgsmål, om en sådan faktisk videreførelse medfører fortabelse af arbejdsgiverens adgang til at fastholde opsigelserne.“

Videre skriver arbejdsministeren i det notat, han har sendt frem til udvalget:

„Det tilføjes; at den endelige afgørelse